

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra FABLER

Citation: Claussen, Sophus: "Sophus Claussens Lyrik Bd. 5: Fabler", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 5: Fabler*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 130. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen07val-shoot-idm139805817767760/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 5: Fabler

Den første – i *Bogvennen* 9.5.1917, nr. 15 – er forholdsvis kort, men fokuserer på begrebet dunkelhed. KH karakteriserer SC som *Romantiker* (v. h. a. en svævende blomstermetaforik), som *moderne Aand* (*Lidet menneskeligt er ham fremmed*), men først og fremmest som *musikalsk Filosof*: *Der er bag denne Digters Dunkelhed aldrig Tomhed, men altid et Hav af Musik, af Sjæl, af Mening* (. . .). Er nogle af digtene svære at begribe, må man forstaa dem musikalsk! – et synspunkt som en passant bemærket overtages direkte af redaktøren for *Lolland-Falsters Folketidende* Holger Bork (20.5.1917; mrk. H.-k.), der også udfylder begrebet *Romantiker* ved at skrive, at der i forfatterskabet er en *stadig Hævdelse af Virkeligheden i de Ting, der ligger baade bagved, under og over den Kraft – og Kabelverden, som til enhver Tid trænger sig frem med Fordring paa at være Livets eneste Realitet*.

I Kai Hoffmanns anden, også lyrisk-impressionistiske anmeldelse i *Berlingske Aften* 19.5.1917 (m. rettelser i *Berlingske Søndag* 20.5.1917) påpeges ganske vist steder, hvor *Læseren* bliver stædig og postulerer, at der staar det modsatte af, hvad der logisk burde staa, men netop disse steder lønner det sig at studere ham (. . .). *Han er i Virkeligheden den mest sammensatte og helstøbte Poet, som findes, en digter, for hvem Ordet [er] Begyndelsen og Enden. Man kunde paradoksalt udtrykke det saaledes, at Digteren ikke besynger en Ting, fordi han elsker den, men elsker den, fordi han har besunget den. Ordet er Ophavet, det, som ikke er sagt, eksisterer ikke*.

Hér kunne SC nu og endelig møde sin ekseget. I koncept til et brev til vennen skriver han: *Du har omsider, for nogen, antydet Forbindelsen mellem det sammensatte og helstøbte. Subjektet, der udleverer sig selv som Objekt, ofrer /var, objektivt sig selv for at naa til Poesiens evige Kilder* (NkS 1340, 8°, XIII, 73, u. dat.).

På dette tidspunkt af sin bane gennem livet indrømmer SC åbent – offentligt som andetsteds – at han har iadt sin private hverdageksistens bag sig og nu kun finder sin jus vivendi i at være kunstner: